

FELICITY HAYES-McCOY

Het huis op de klif

Roman

Soms moet je terug naar
het begin om een nieuwe
weg in te slaan

FELICITY HAYES-McCOY

*Het huis op
de klif*

De Fontein

Voor Wilf

*Bezoekers aan de westkust van Ierland zullen Finfarran niet vinden.
Het schiereiland, de bewoners ervan en die van het Londen van Hanna
Casey bestaan alleen in de verbeelding van de auteur.*

I

De turquoise hemel weerspiegelde de kleur van de oceaan. Een plaat natuursteen deed dienst als stoepje en daar voorbij liep een overwoekerd veld omlaag naar de rand van de klif, waar een stenen muurtje de grens van het terrein aangaf. Daarachter was niets dan een met graspollen begroeide brede rand en een steile afgrond naar de schuimende golven beneden. Het huisje stond boven aan een smal veld, met de achterzijde naar de straat en de deur naar de oceaan gericht. Hanna had zich een weg door een wirwar van jonge wilgenboompjes gebaad en was door een modderpoel gewaad, en door een raam van de aanbouw aan de achterkant naar binnen geklommen. Nu stond ze op het stenen stoepje met haar gezicht in de zon en ze rook de vochtige geur van de verwaarloosde kamers en de zilte geur van de zee die beneden tegen de klif beukte.

Het was veertig jaar geleden dat ze voor het laatst op deze drempel had gestaan. Het huis achter haar was altijd al donker en onaanlokkelijk geweest. Haar oudtante Maggie had er gewoond, een magere roodharige vrouw die de hele dag kippen naar buiten joeg en over de prijs van lampenolie klaagde. Toen Maggie stierf had ze het huis aan Hanna nagelaten, die toen nog maar een kind was. En nu was ze in haar grote verlangen om alleen te zijn bijna instinctief hiernaartoe gekomen, met haar hoop voor de toekomst in haar hand.

In de blauwe lucht krijste een meeuw en dichtbij in een wilg fladderde een lijster. Gele en bruine slakkenhuisjes lagen als juwelen over het stoepje verspreid. Het was te laat om zich druk te maken

over de staat van de nette pumps die ze die ochtend in de bibliotheek had gedragen. Aangetrokken door het geluid van de golven liep ze het veld over. Het gras reikte op sommige plekken tot aan haar middel en zaadpluimen kietelden aan haar ellebogen terwijl ze in de richting van het weidse hemelgewelf liep. De lage muur van keien was hier en daar afgebrokkeld, dus liep ze er voorzichtig heen. Voorbij een groepje bloeiende doornstruiken en een roestende koelvriestkast vond ze een plekje waar de gevallen stenen een lage zitplek vormden op de rand van de klif boven de oceaan. Hoge wolken dreven op de wind voorbij en waar glanzende rotsen boven het water uit staken vormde zich schuim op de golven. Hanna ging zitten, zette haar modderige voeten op een graspol en tuurde naar de envelop in haar hand.

Haar hart had aanvankelijk een slag overgeslagen, maar nu dacht ze na over het gewicht van het zware, dure papier waarvan de envelop gemaakt was, het getypte adres en de felle kleuren van de postzegel waar het poststempel overheen was gedrukt. Ze draaide hem om en hield zichzelf voor dat een brief niets anders was dan woorden op papier. En een bibliothecaris zou beter dan wie dan ook moeten weten hoe geschreven woorden door tijd en ruimte heen iemands leven konden veranderen. Twee dagen per week reed ze met de bibliobus van het graafschap van afgelegen dorpjes naar verspreide gehuchtjes in de bergen over het schiereiland Finfarran heen en weer. Ze hield van die lange ritten tussen hoge bloeiende hagen, het idee van de boeken die ze bij zich had en wat ze bevatten. Duizenden jaren lang hadden geschreven woorden dromen, visioenen en ambities over zeeën en bergen heen verspreid, en terwijl zij door plassen en kuilen reed maakte ze deel uit van een proces dat zich uitstreckte over afstand en tijd, en dat handgeschreven teksten uit Egypte en Mesopotamië verbond met de in plastic gekafte romans, cd's en kookboeken die achter haar in de bus stonden. Bovendien waren de eenzame uren op de weg oases van rust en vrijheid. En die had ze hard nodig.

De bibliotheek sloot vandaag vroeg en omdat Hanna zich bepaald niet verheugde op een middag in haar moeders gezelschap was ze rustig hierheen gereden. Mary Casey was vrijgevig, grootmoedig en onderhoudend, maar ze was ook tactloos en bemoeizuchtig en kon vreselijk chagrijnig zijn. Voordat Hanna's vader Tom tien jaar geleden overleed was het allemaal anders geweest. Hij verafgoodde zijn vrouw en vond het heerlijk verrassingen voor haar te bedenken. Hanna herinnerde zich dat ze in de jaren zeventig gingen dineren in een hotel in Carrick, Tom in zijn beste blauwe pak en Mary met een nieuw kapsel en een parelsnoer om, giechelend en flirtend als een meisje. Nu er niemand meer was die haar verwende was Mary's charme veel minder prominent aanwezig dan haar bazigheid.

Natuurlijk was het 's ochtends een stuk rustiger nu er geen tiener meer in huis was die beslag legde op de badkamer. Maar het viel nog steeds niet mee om koffie te drinken en een geroosterde boterham te eten terwijl Mary Casey – koningin van het uitgebreide Ierse ontbijt – spek en bloedworst bakte. De ontbijtstrijd woedde al sinds Hanna met haar opstandige zestienjarige dochter Jazz en twee haastig gevulde koffers vol ongeschikte kleren bij haar moeder op de stoep had gestaan. Destijds had Hanna, nadat ze Jazz zonder verklaring uit hun huis in Londen had weggerukt en zonder waarschuwing bij haar moeder was opgedoken, bovenal de vrede willen bewaren. Mary was van de mening dat iemand die onder haar dak woonde de dag niet mocht beginnen zonder een stevige bodem in de maag. Jazz, die door Hanna was grootgebracht met croissants en sinaas-appelsap, was woedend geweest toen ze een groot, uitlopend ei op een stapel gefrituurd witbrood zag liggen. Hanna had dus wekenlang yoghurt gekocht voor haar dochter, champignons gebakken voor haar moeder en geprobeerd hen beiden enthousiast te maken voor muesli. Het was tijdverspilling geweest. De ochtenden waren nog steeds een hel en hoewel de inmiddels twintigjarige Jazz nu een flat deelde in Frankrijk en voor een luchtvaartmaatschappij werkte, maakte Mary nog steeds een uitgebreid Iers ontbijt klaar. En Hanna

zat op haar eenenvijftigste vast in een baan zonder doorgroeimogelijkheden en sliep in haar moeders achterslaapkamer.

Ze was geboren en getogen in Crossarra, een paar kilometer van Lissbeg, waar ze nu in de bibliotheek werkte, maar het huis waarin ze was opgegroeid stond er al lang niet meer. Haar vader had het postkantoor van het dorp gerund, met aan de ene kant van de zaak een kleine kruideniersbalie en buiten twee benzinepompen. Haar moeder beheerde de kassa. Kinderen kwamen er bij elkaar om limonade te drinken en chocola te eten, en volwassenen die brieven kwamen posten of hun pensioengeld kwamen ophalen bleven aan de balie staan kletsen. Als er een auto stopte terwijl Tom een pakketje woog of iemand hielp een formulier in te vullen, nam haar moeder zijn plaats achter het postloket in en werd Hanna erbij geroepen om kaas of ham te snijden, terwijl haar vader de benzinepomp bediende. Caseys winkel had van alles wat: bloem, thee en bakpoeder, appels en muizenvallen, koekjes en dartborden, groenten, batterijen en jam. Maar als mensen nu benzine of groenten nodig hadden, gingen ze naar Lissbeg, of naar een supermarkt in Carrick waar je, als je genoeg pasta en afwasmiddel kocht, een paar cent korting kreeg op de benzine die je voor de rit had verbruikt.

Toen Hanna in de jaren tachtig trouwde en zich in Londen vestigde had haar vader de winkel verkocht en een nieuw huis gebouwd. Voor een ouder wordend echtpaar dat gewend was aan tochtige kamers, een nukkig fornuis en rammelende ruiten was de bungalow met drie slaapkamers die hij aan de hoofdstraat bouwde een ware droom. De bungalow had dubbel glas, centrale verwarming, een moderne keuken en een heldere lamp aan elk plafond. Hanna, die van oude huizen met oorspronkelijke elementen hield, vond er niets aan. Telkens als ze haar auto de inrit op draaide en de neonroze muren en de blauwe tegels bij de voordeur zag, die Mary vol trots had uitgekozen, kromp ze ineen. Op een bord naast de deur hing een groot klaverblad van emaille. De roze muren, blauwe tegels en het limoengroene klaverblad vloekten met elkaar en maakten Hanna altijd kriegel.

Naast de deur hing een plastic brievenbus. Toen ze eerder die dag het deksel had opgetild en de brief had zien liggen met het vertrouwde poststempel van Londen erop en geadresseerd aan *Miss Hanna Casey, Crossarra, Finfarran, Ierland*, was haar keel dichtgeknepen. Hoewel ze de brief al een week verwachtte kon ze zich er nauwelijks toe brengen hem uit de brievenbus te halen. Toen had ze hem toch gepakt en zich schrap gezet om hem open te maken. Een paar tellen later was hij zonder waarschuwing uit haar hand gerukt.

Dat was een uur geleden. Nu zat ze hoog op de klif boven de woeste zee weer naar de envelop te kijken, die met haar tranen bevlekt was. Ze had zich meteen omgedraaid en geprobeerd de envelop terug te pakken toen hij uit haar vingers werd getrokken, maar Mary had haar afgeweerd.

‘Mam! Mag ik even?’

‘Hier staat Miss Hanna Casey, niet mevrouw Malcolm Turner.’

‘Nou, ik ben niet meer mevrouw Turner, wel dan? We zijn al drie jaar gescheiden, mam, wen er maar aan.’

‘O, ik ben eraan gewend, geloof me. Ik snap alleen nog steeds niet waarom je het hebt laten gebeuren.’

‘Ik heb het niet laten gebeuren. Malcolm is van me gescheiden.’

‘Nadat jij zo stom was geweest hem daar een excuus voor te geven.’

Hanna klemde haar kaken op elkaar. ‘Ik wil er niet over praten, oké, mam? We hebben het er al duizend keer over gehad. Ik betrapte hem in bed met een andere vrouw. Ik ben vertrokken met mijn kind. Wat had ik anders moeten doen?’

‘Je had voor jezelf kunnen opkomen en zorgen dat je fatsoenlijk werd betaald.’

‘Ik dacht niet na...’

‘Natuurlijk niet. Je dacht ook niet na toen je zwanger raakte terwijl je hem net tien minuten kende.’ Mary was op dreef. ‘En dan na twintig jaar huwelijk in Londen terugrennen naar huis! Weet je wat ik tegen je ga zeggen, Hanna Mariah? Je bent een dwaas, en dat ben je altijd al geweest.’

‘Noem me geen Hanna Mariah.’

‘Je vader heeft zich lam gewerkt zodat je kon gaan studeren. We hadden een fantastische kleine winkel waar je zo in kon stappen. Maar nee hoor, dat was niet goed genoeg. Madam moest naar Carrick voor een opleiding tot bibliothecaresse, daarna door naar Dublin en vervolgens naar Londen. Je was niet te houden, wat ik ook zei. En je vader moest alles maar betalen.’

Hanna pakte de brief terug en stopte hem in haar tas. Haar handen beefden.

Mary schudde haar hoofd. ‘Ik weet heel goed wat er in die brief staat. Een hoop advocatengezwets en nog steeds geen geld.’

Even hield Hanna zichzelf in bedwang. Ze ritste haar tas dicht en wilde naar binnen lopen.

Toen trok Mary haar terug en ze hief haar vinger tegen Hanna op. ‘Ik heb het al eerder gezegd en ik zeg het nog een keer: je hebt je laten bestellen door die gewetenloze vent. Het kan me niet schelen hoeveel geld hij voor Jazz heeft bijgedragen, hij is jou ook wat schuldig, meisje.’

Opeens knapte er iets bij Hanna. Ze pakte Mary bij haar schouders en ging tegen haar tekeer. ‘In vredesnaam, mam, wil je je nou eens één keer met je eigen zaken bemoeien?’

‘Alle heiligen op een stokje, ik heb een idioot grootgebracht! Je bent een dwaas, Hanna Mariah Casey, en de hele wereld weet dat!’

Tot haar afgrijzen begon Hanna te snikken. Ze zocht in haar tas naar haar sleutels en strompelde terug naar haar auto, wanhopig verlangend naar rust en stilte. Ze had alleen geen idee waar ze dat zou vinden. Tien minuten later had ze zich een weg gebaand door het hoge gras, de wilgenboompjes en een modderpoel, en was toen door het kapotte raam gekropen van de enige plek op aarde die ze de hare kon noemen.

Het probleem was dat haar moeder gelijk had. Geen enkele verstandige vrouw zou zonder nadenken haar thuis hebben verlaten of bij de scheiding hebben gezegd dat ze geen cent van Malcolms geld

wilde hebben. Maar Hanna's trots was toen zo gekwetst geweest dat ze niet tot verstandige beslissingen in staat was. Nu haar dochter op eigen benen stond en zichzelf een toekomst onder één dak met Mary voor zich had, had ze haar trots ingeslikt en Malcolm geschreven, zonder het iemand te vertellen. Hij had vast wel begrip voor haar positie, had ze hem geschreven. Geld voor een huisje was toch zeker niet te veel van hem gevraagd? Er was een kleine wijk met nieuwe huizen aan de rand van Lissbeg, had ze gezegd, heel goed beseffend dat de prijs van zo'n huis voor Malcolm niets zou voorstellen. Wat ze niet wist was of hij bereid was tot edelmoedigheid.

In de verte, waar meeuwen op de wind zweefden, flitste er licht op de zee. In haar vuist hield ze de woorden op papier die haar leven zouden veranderen. Ze ademde diep in, rechte haar schouders en scheurde de envelop open.

2

De vroege ochtend was altijd lawaaiërig in Lissbeg, als er ongeduldig werd getoeterd terwijl personenauto's wedijverden met bestelwagens en winkeleigenaren die zich door Broad Street worstelden omdat iedereen op zijn werk probeerde te komen. Conor McCarthy kon zich daar allemaal niet druk om maken. Vaak genoeg liet hij de auto thuis en reed op zijn Vespa naar zijn werk in de bibliotheek. Het was een echte, gekocht via een advertentie in de krant en liefdevol opgeknapt door Conor zelf in een schuurtje achter de koeienstal. Door Broad Street in Lissbeg zigzaggen mocht dan niet zo cool zijn als in Italië over pleinen en langs kathedralen rijden, maar Conor vond op zijn Vespa naar zijn werk rijden heel wat cooler dan een parkeerplaats moeten zoeken voor zijn oude Ford.

Lissbeg lag acht kilometer van Crossarra vandaan en was niet veel meer dan een brede straat, die in het centrum nog breder werd en vier smalle zijstraten had. Op het breedste punt was een voormalig marktplein opgeofferd aan parkeerruimte; de oude paardentrog in het midden, nu gevuld met aarde en omringd door tegels, werd door de gemeente elk jaar beplant met vlijtig liesjes of petunia's. Aan de ene kant van de trog met bloemen was een bankje aan de tegels vastgeklonken, maar daar zat maar zelden iemand op, vanwege de auto's die eromheen geparkeerd stonden. Volgens Conors moeder hingen de schoolkinderen vroeger allemaal bij de trog rond. Maar nu de nieuwe gemengde school een eind van de weg vandaan stond zag je tegenwoordig zelden kinderen midden in het dorp.

Aan de andere kant van de paardentrog keek je uit op de voor-
gevel van de voormalige meisjesschool. Het terrein strekte zich uit
langs de twee zijstraten waar het tussenin lag en omvatte de oude
schoolgebouwen en het klooster dat de school ooit had gerund.
Toen de nonnen de school sloten, had de graafschapsraad een deel
van het gebouw gehuurd en was de bibliotheek van Lissbeg van een
volkomen ongeschikt prefab gebouw verhuisd naar de langwerpige
gelambriseerde zaal die vroeger de aula van de school was geweest.
Het raadsgebouw stond in Carrick, maar de raad had een paar kan-
toren in de oude klaslokalen op de begane grond in Lissbeg onder-
gebracht, een hap uit de ommuurde tuin van de nonnen genomen
en daar een klein parkeerterrein aangelegd. Zowel de bibliotheek als
de kantoren waren toegankelijk via het voormalige schoolplein. Via
een voetgangspoortje kwam je op het parkeerterrein en vanaf de
straat moest je door een slagboom, maar alleen mensen met toe-
gevozen parkeerplaatsen hadden een afstandsbediening om die te
openen. Miss Casey had een parkeerplaats waar in felgele verf
BIBLIOTHECARIS op het asfalt was geschilderd, maar Conor moest
zijn eigen boontjes doppen, want wat de graafschapsbibliotheek in
Carrick betrof was een parttimer met een tweede bestaan als boer
niet echt een ambtenaar. Conor vond dat prima. Hij zag zichzelf
niet als de lui die zijn vader altijd pennenlikkers noemde. Hij hield
gewoon van boeken.

In feite was het niet zo moeilijk om een hoekje te vinden voor de
Vespa, al mopperde Miss Casey altijd dat hij een eigen parkeerplaats
zou moeten krijgen. Conor vermoedde dat ze ook zichzelf wilde la-
ten gelden door respect voor haar assistent te eisen. Toch vond hij
het aardig van haar. En vreemd genoeg mocht hij Miss Casey wel.
De meeste mensen noemden haar verwaand en afstandelijk, maar
als je haar beter leerde kennen was ze fantastisch. Het was een
vreemd idee dat de bibliotheek vroeger haar school was geweest en
dat het er toen wemelde van de nonnen. Er woonden nog een paar
oude nonnen achter in het klooster, wat volgens Conors broer Joe

de reden was dat de Kerk het gebouw niet jaren geleden al had verkocht. Sommige van de jongens in de pub zeiden dat Joe niet goed wijs was. Oké, het was een fantastische plek midden in het dorp, maar je hoefde maar naar de onroerendgoedmarkt te kijken om te weten dat er niemand op zou bieden. Nu de banken weigerden leningen te verstrekken en er overal in het land splinternieuwe huizen stonden die niet werden verkocht, dankte de bisschop waarschijnlijk zijn gelukkig gesternte dat hij een regeling had kunnen treffen met de raad. Hij ontving in elk geval een fatsoenlijk bedrag aan huur om de gebouwen vochtvrij en de lampen brandend te houden.

Conor stuurde zijn Vespa tussen de stilstaande auto's en vrachtwagens Broad Street over. Toen stapte hij af en duwde de scooter het plein op dat vroeger toegang had gegeven tot de school. Volgens zijn moeder gebruikten de nonnen die ingang nooit. Ze hadden hun eigen deur aan de achterkant van het gebouw, waardoor ze in het klooster kwamen. De deur naar de bibliotheek was aan de andere kant van de binnenplaats. Conor zette zijn Vespa meestal in een hoekje voor het gebouw, behalve op woensdag, als daar de vuilcontainers klaarstonden om te worden geleegd. Deze ochtend was de plek echter vrij, dus zette hij zijn scooter op slot, deed zijn helm af en liep de bibliotheek binnen.

Hij hield van de geur van de boeken in de gelambriseerde zaal. De meeste waren vrij nieuw, maar sommige maakten deel uit van een collectie die er al had gestaan toen de bibliotheek nog de aula van de school was. Ze hadden leren omslagen en dikke bladzijden met gescheurde randen, en het leer en het papier roken heerlijk. Hij wist niet zeker of hij ze zou willen lezen, hoor, met hun kleine lettertjes, donkere afbeeldingen en diagrammen, maar hij vond het een heerlijk gevoel om ze vast te houden. De boekbanden hadden bewerkte randen en vergulde versieringen, en de schutbladen hadden een mooi gemarmerd dessin. Miss Casey bewaarde ze in de oude boekenkast met glazen deurtjes achter in de zaal en niemand merkte ze eigenlijk echt op. De romans en naslagwerken stonden op moderne metalen

planken. Elk boek was met transparant plastic gekaft en telkens als er een boek werd teruggebracht, werd het omslag schoongemaakt met een oplossing van afwasmiddel in een spuitfles. En voordat er iets werd teruggezet op de planken moest het worden gecontroleerd op verdwaalde boekenleggers. Mensen lieten de onwaarschijnlijkste dingen in boeken achter. Een keer had Conor een plakje spek in een boek aangetroffen en toen was Miss Casey flink over de rooie gegaan. Ze stelde een strenge email op, waarin ze schreef dat het boek moest worden vergoed en dat de officiële rekening zou volgen. Conor vond het een grappig idee dat de oude slager Fitzgerald stiekem een liefhebber was van Maeve Binchy. Het boek was geleend door de vrouw van Fitzgerald – het waren bijna allemaal vrouwen die naar de bibliotheek kwamen – maar het spek kwam zonder enige twijfel uit de slagerij.

Conor en Miss Casey hadden dus niet veel met elkaar gemeen. Behalve de boeken. Dat gezegd hebbend waren er momenten dat je zou denken dat Miss Casey helemaal niet van boeken hield, want ze wilde er nooit over praten. Maar andere keren liet ze hem dingen zien, zoals dat grote boek over Canaletto met prachtige schilderijen van Italië. Naderhand had Conor ‘afbeeldingen + Italië’ in een zoekmachine ingevoerd en was hij overdonderd door een mengeling van heel oude schilderijen en prachtige foto’s, onder andere van kerels die op Vespa’s over pleinen en langs kathedralen rondreden. Dat had hem doen besluiten zelf op zoek te gaan naar een Vespa.

Vandaag ging hij zodra hij de computers had gecontroleerd een kop koffie zetten. Miss Casey zat aan de balie en zag er een beetje gedeprimeerd uit, dus liet hij haar maar met rust. Niet dat hij zich aan haar buien stoorde; hij was eraan gewend en zoals mam zei had je wel het recht om humeurig te zijn als je bij de oude Mary Casey woonde. Terwijl hij in het keukentje wachtte tot het water kookte maakte hij de spoelbak schoon. Je kon net zo goed wat andere dingen doen, want zo vroeg op de ochtend kwamen er weinig leners. Hoewel soms jonge moeders met buggy’s de bibliotheek gebruikten

om met elkaar af te spreken; ook weer iets waar Miss Casey zich aan ergerde. Conor vermoedde dat ze het liefst een ouderwets bordje met STILTE zou ophangen. Ze had een vreselijke hekel aan wat ze roddels noemde en de aanblik van een stel jonge vrouwen die in een hoekje met de koppen bij elkaar zaten maakte haar woest. Conor vond dat ze wat leven in de brouwerij brachten.

Het probleem met Lissbeg was dat er weinig plaatsen waren waar mensen met elkaar konden afspreken. Er leek ieder jaar wel iemand op het idee te komen om een koffietentje of een delicatessenzaak te openen waar je kon gaan zitten om wat te kletsen. Ze leenden geld, gaven alles een lik verf en zetten planten en zo buiten om de aandacht te trekken. Soms hoorde je er iets over op de lokale radio of zetten ze een advertentie in de gratis krant die bij hotels en B&B's op het schiereiland werd bezorgd. Maar de meeste toeristen reden Lissbeg voorbij zonder te stoppen en mensen zoals Conors moeder gaven niets om dure biologische pijnboompitten of mozzarella-wraps. Dus vroeg of laat verschenen er handgeschreven briefjes achter de ruiten waarop een uitgebreid Iers ontbijt werd aangeboden voor een paar euro, en nog later zag je bijvoorbeeld thee met gratis toast erbij. Uiteindelijk raakte het geld op, ging de zaak op de fles en hing er weer een raam in het dorp vol met lijstjes van keukenspullen en winkelinterieurs die te koop werden aangeboden.

En elke keer als Conor naar een afscheidsfeestje voor een van zijn vrienden ging die de hoop had opgegeven in Lissbeg de kost te kunnen verdienen, dankte hij zijn gelukkige gesternte voor zijn baantje in de bibliotheek. Het was maar drie dagen per week, maar het was vast werk en het betekende dat de familieboerderij niet hoefde te worden verkocht. Conors vader, Paddy McCarthy, had enkele jaren geleden zijn rug ernstig geblesseerd. Hij kon nog wel rondlopen, maar Conors broer Joe kon het zware werk niet in zijn eentje doen en de boerderij leverde niet genoeg op voor hen alle drie. Als de bibliotheek er niet was geweest, had Conor moeten emigreren en zou de boerderij die al generaties in de familie was aan vreemden moe-

ten worden verkocht. Het was goed om te weten dat ze zich in elk geval voorlopig konden redden. En misschien kon hij later, als de situatie thuis veranderde, een opleiding tot bibliothecaris volgen en een fulltime baan in een bibliotheek zoeken. Maar tegenwoordig was niets zeker. En zoals zijn vader altijd zei als hij in een kwaai bui was: die pennenlikkers konden met één streep iedereen zijn dromen op zijn kop zetten.

Eerste druk augustus 2018

Oorspronkelijke titel *The Library at the Edge of the World*

Oorspronkelijke uitgever Hachette Books Ireland, a division of Hachette UK Ltd

Copyright © 2016 Felicity Hayes-McCoy

The moral right of Felicity Hayes-McCoy to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ans van der Graaff

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie huis/landschap: © Jill Battaglia / Trevillion Images,

overig beeld (c) Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4392 2

ISBN e-book 978 90 261 4393 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.